

[O. Mathiasen.]

at man vil finde sig i det — at minde om en begivenhed, der fandt sted i det høje folketing; jeg indrømmer, at det er noget længe siden, for det var i 1924, men det var en begivenhed, der stærkt medvirkede til, at jeg fandt min politiske plads i socialdemokratiet, som det stærke antimilitaristiske parti det var dengang. Det var den 13. november 1924, da den socialdemokratiske forsvarsminister Laust Rasmussens forslag om afrustning af Danmark var til første behandling i folketinget. Venstre og de konservative gik naturligvis stærkt imod forslaget, som man bl. a. betegnede — ja, det gjorde man — som et parade- og agitationsforslag. Men den socialdemokratiske ordfører gik lige så naturligt — det var jo dengang — i en stor og meget varmhjertet tale ind for forslaget. Han sagde bl. a., at der var tale om det mest betydningsfulde lovforslag, der nogen sinde havde ligget på folketingets bord. Det bemærkelsesværdige ved denne sag er ikke blot, at det var en socialdemokratisk regering, der fremsatte forslaget om total afrustning af Danmark, men også at det blev vedtaget i folketinget af de to partier socialdemokratiet og de radikale med 75 stemmer mod venstres og de konservatives 71 stemmer. Og havde vi ikke dengang haft det landsting, hvor venstre og de konservative havde flertal, var afrustningsforslaget blevet lov her i landet og total afrustning gennemført. Jeg er overbevist om, at det ville have været til lykke for Danmark, om det var sket.

Vi havde dengang et militærbudget på ca. 60 mill. kr., en klatskilling i forhold til de kæmpesummer, som socialdemokratiet og de radikale i dag er villige til at ofre på militærets alter, et beløb, der figurerer på budgettet med godt 1.500 mill. kr., men som i virkeligheden er betydeligt større og må forventes at ville stige betydeligt i de allernærmeste år, hvis de politiske forhold ikke ændres efter det kommende valg.

Jeg finder i øvrigt i denne forbindelse anledning til at spørge den højtærede for-

svarsminister, om han her fra denne talerstol klart kan dementere de flere gange fremsatte påstande i pressen om en komplet meningsløs og uforvarselig ødselhed inden for militæret. Sidst er sådanne påstande fremsat på et radikalt møde i København i denne uge, hvor en reserveløjtnant ifølge pressen fortalte, at han havde fået 2.300 kr. for 3 ugers tjeneste, hvor han ikke bestilte et klap — som han sagde — og at halvdelen af maden i kostforplejningen på Karup flyveplads regelmæssigt bliver smidt væk. Han oplyste, at der var tale om mad til 2.000 mennesker. Der har også været noget fremme om et kolossalt spild af benzin inden for militæret.

Jeg mener, at folketingets medlemmer, som bevilger de mange hundrede millioner kroner til militæret hvert år, og at i øvrigt alle skatteydere — hver familie i Danmark betaler hvert år gennemsnitligt ca. 2.000 kr. til det militære forsvar — har krav på klart og tydeligt at få at vide, om dette er rene skrøner, eller om der er blot et gran af sandhed deri.

Hele denne kæmpeoprustning, der især har fundet sted siden 1945, sker stort set på initiativ af og under ledelse af de to partier, som for blot 40 år siden ville afruste Danmark totalt. Og det er ikke blot en militær oprustning, der er tale om; også på flere andre områder er der ført en politik, som vi i vort parti anser for yderst farlig for vort land, for vort lands fremtidige eksistens, for vore landsmænd. Det gælder f. eks. vor stærke engagering i det militære NATO-fællesskab; det gælder den dansk-tyske militære enhedskommando; det gælder den usikre holdning, som regeringen har givet udtryk for med hensyn til placering af atomvåben på dansk grund; det gælder den udbygning af civilforsvaret, især af planerne om bunkersbyggeri, som vi anser for at være et led i oprustningen i den henseende, at befolkningen skal komme til at tro, at der er gode muligheder for beskyttelse og overlevelse, hvis krigen kommer. Og det gælder på flere andre områder.